

องค์คุณของบุคคลชั้นนำ

ของ

สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ [พิมพ์ ธรรมธโร]

วัดพระศรีมหาธาตุ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

เรียบเรียง

สารการ

แต่

พระสังฆาธิการคณะธรรมยุต ภาค ๘-๙-๑๐

ผู้ได้รับพระราชทานเลื่อนและตั้งสมณศักดิ์

๕ ธันวาคม ๒๕๑๒

องค์คุณของบุคคลชั้นนำ

ของ

สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ [พิมพ์ ธรรมโร]

วัดพระศรีมหาธาตุ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

เรียบเรียง

สาธุการ

แต่

พระสังฆาธิการคณะธรรมยุต ภาค ๘-๙-๑๐

ผู้ได้รับพระราชทานเลื่อนและตั้งสมณศักดิ์

๕ ธันวาคม ๒๕๑๒

องคคณของบุคคลชนนำ

อันว่าบุคคลชนหัวหน้าทั้งหลาย ในฝ่ายบ้านเมือง คือหัวหน้าครอบครัว และหัวหน้าในตำแหน่งต่าง ๆ นับแต่ชั้นต่ำขึ้นโดยลำดับถึงชั้นสูง ในฝ่ายวัดคือพระสงฆ์สามเณร ที่ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสและเจ้าคณะนับแต่ชั้นต่ำขึ้นโดยลำดับถึงชั้นสูง รวมทั้งนี้และทั้งนั้นเรียกว่า “บุคคลชนนำ”

บุคคลชนนำทั้งสองฝ่ายนี้ เมื่อมีพุทธสมบัติพอจะทำการงาน ให้สมแก่พุทธสมบัติแล้ว แต่ถ้าขาดจริยสมบัติ ที่ให้ประพฤติดีปฏิบัติชอบเสีย ก็จะเป็นคนไร้ประโยชน์ คงไม่ไร้แก่น และบางคนนอกจากเป็นคนไร้ประโยชน์แล้ว อาจอาศัยพุทธสมบัตินำให้เป็นคนฉลาดแกมโกง โง่แกมหยิ่ง เหมือนหิ้งห้อยหยิ่งเทียมดารา ถึงกันได้ทอง แผลงบ่วงชูหาง ช้างชูงวง มีพุทธสมบัติไว้เพียงเพื่อความพินาศ เพราะแทนที่จะส่งเสริมสมองของเขาให้สูง กลับฉุดลงให้ต่ำ ทำลายชั้นดีของเขาให้เสียไปจนหมดสิ้น

เนื่องด้วยค่าของคนอยู่ที่ประโยชน์ คือผลที่เกิดขึ้น
สมควรแก่กรณีนั้น จะเพียงแต่อาศัยพุทธสมบัติอย่างเดียว
ก็หาพอไม่ จำต้องมีจริยสมบัติเข้าประกอบด้วย จึงจะ
สำเร็จประโยชน์ที่ต้องประสงค์ ส่วนจริยสมบัติที่คนใน
หมู่ ทั้งผู้ใหญ่ ผู้เสมอกัน และผู้น้อย จะพึงปฏิบัติต่อกัน
นั้นมีอยู่ ๗ ประการ เรียกว่า “องค์คุณของบุคคลชั้นนำ”
คือ

๑. รู้จักเป็นผู้ผู้น้อย	๒. รู้จักเป็นผู้เสมอกัน
๓. รู้จักเป็นผู้ใหญ่	๔. รู้จักสมัคร์สमान
๕. รู้จักระงับไกล่เกลี่ย	๖. รู้จักก้าวหน้า
๗. รู้จักทำการติดต่อกัน	

๑. รู้จักเป็นผู้ผู้น้อย ผู้ใหญ่ต้องการความเคารพ
จากผู้น้อย เมื่อผู้น้อยตระหนักรู้จักใจ ไม่เพิกเฉยละเลย
ด้วยอาการดูเบา แสดงความเคารพยำเกรง อ่อนน้อม
เชื่อฟัง ไม่ละลาบละล้งลวงเกิน ไม่ลบหลู่ดูหมิ่นถิ่น
แคลนผู้ใหญ่ แม้ผู้ใหญ่ผิดพลาด ก็หาทางเตือนสติใน
ทางอ้อมโดยอุบายอันแยบคาย ไม่หักหาญก้าวร้าว ทำนอง
รากไม้สอนขวานเช่นนี้ นี่คือรู้จักเป็นผู้ผู้น้อย

๒. รู้จักเป็นผู้เสมอกัน คนมีฐานะเสมอกัน ต้องการความนับถือจากกันและกัน เมื่อผู้เสมอกันแต่ละคนมาตระหนักรู้ใจ แสดงไมตรีจิตมิตรภาพต่อกัน ด้วยทั้งกิริยาวาจาสุภาพ ไม่เพิกเฉยละเลยด้วยอาการดูเบา ประพฤติตนสม่ำเสมอ ไม่ถือตัวด้วยอาการทะนง ไม่ยกตนขึ้นข่มด้วยอาการหยิ่งว่าตนสำคัญกว่าเขา ยกย่องเชิดชูนับถือกันฉันญาติมิตรเช่นนั้น นี่คือการรู้จักเป็นผู้เสมอกัน

๓. รู้จักเป็นผู้ใหญ่ ผู้น้อยต้องการความโอบอ้อมจากผู้ใหญ่ เมื่อผู้ใหญ่ตระหนักรู้ใจโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อช่วยเหลือเกื้อกูลแก่ผู้น้อยตามฐานะ ไม่เพิกเฉยละเลยด้วยอาการดูเบา เอาใจใส่ดูแล ไม่ใจจัด ไม่ใจต่ำ ไม่ใจแข็งกระด้าง ไม่ใจลำเอียง ไม่กดขี่ข่มเหงคะนองร้ายให้ความคุ้มครองป้องกันที่เป็นธรรม บำเพ็ญพรหมวิหารมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เข้าครองใจ อย่างนี้คือการรู้จักเป็นผู้ใหญ่

เมื่อคนแต่ละชั้นรู้จักปฏิบัติต่อกันอย่างนี้ ย่อมได้ไมตรีจิตมิตรภาพจากกัน และไมตรีมิตรภาพนี้เป็นเครื่อง

เชิญชวนให้ผู้ใหญ่รักใคร่เอ็นดูผู้น้อย ช่วยให้ผู้น้อย
รักใคร่กันบ้างก็นำให้ผู้น้อยรักใคร่เคารพยำเกรงผู้ใหญ่
เป็นอันได้รับความร่วมมือร่วมใจจากผู้ร่วมงานทุกฝ่าย

๔. **รู้จักสมัครสมาน** คนที่อยู่รวมกันเป็นหมู่ มัก
จะมีความหมองหมองใจกันบ้างเป็นธรรมดา เมื่อเกิด
ความหมองหมองกันถึงราวแล้ว ถ้าไม่มีผู้สมัครสมานยืดย
ยาไว้ ก็จะถึงแตกถึงแยกในที่สุด การงานของคนที่เป็น
หมู่กันต้องชะงักงัน เพราะการงานจะเจริญก้าวหน้าขึ้น
ต้องอาศัยกำลังของคนทั้งหมู่ช่วยกันทำทั้งทางกายและทาง
ใจ บุคคลชั้นนำที่เป็นหัวการหัวงาน จำต้องมีวิสัยด
รอบรู้กว้าง ให้คงรวบรวมกำลังกันอยู่ด้วยวิธีการดังนี้

๔.๑ **วิธีเพาะปลูกสามัคคี** ความรักเป็นบ่อเกิด
แห่งชีวิต ความมีชีวิตของทุกคนขึ้นอยู่กับความสามัคคี
บุคคลชั้นนำพึงหาทางให้คนในหมู่เกิดความรู้จักรักใคร่
เคารพนับถือกันด้วยอุบายต่าง ๆ เช่น โน้มน้าวคนไม่รู้
จัก ไม่รักใคร่ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ให้รู้จักกัน ให้รัก
ใคร่กัน ให้เคารพกัน ให้นับถือกัน และให้ร่วมมือกัน
เข้าสนิทสนมกลมเกลียวกัน

๔.๒ **วิธีรักษาสัมพันธภาพ** เมื่อคนในหมู่บ้านรักใคร่เคารพนับถือกันสนิทแล้ว พึงหาทางผูกไมตรีจิต มิตรภาพให้แน่นแฟ้น รักษาความรักเคารพนับถือให้มั่นคง ด้วยสงเคราะห์^๕เอื้อเฟื้อ^๕ต่อกัน เอาใจเราไปใส่ใจเขา เอาใจเขามาใส่ใจเรา มีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสขึ้น บานหรรษาต่อกัน เจริญไฟเราะอ่อนหวาน เมื่อใครขาดเหลือ คอยเอาใจใส่^๕เกื้อกูลกัน และให้ความเป็นธรรมแก่ทุกคน ถ้าเขาได้รับความเป็นธรรมสม่ำเสมอ^๕กันทุกคนแล้ว ย่อมจะรู้สึกวางใจได้ไม่หมองหมางกัน

๔.๓ **วิธียึดยารอยร้าว** คนเราย่อมถือประโยชน์เป็นสำคัญ ถ้าประโยชน์ขัดกัน^๕ ก็จะเกิดรอยร้าวขึ้น พึงทราบว่ประโยชน์นั้นมีอยู่ ๓ ส่วน คือ ประโยชน์ของฉัน ประโยชน์ของท่าน และประโยชน์ของเรา เมื่อประโยชน์ทั้ง ๓ ส่วน มีการสับสนกัน เช่นของเรานั้นเป็นของส่วนรวมกลายไปเป็นของฉันหรือของท่าน และของฉันไปเป็นของท่าน หรือของท่านกลับมาเป็นของฉันเสีย^๕เช่นนั้น ก็จะเกิดรอยร้าวขึ้นในหมู่บ้านที่ บุคคล^๕นั้นนำพึง

หาวิธียึดยารอยร้าวไว้ ด้วยพยายามชี้แจงให้ทุกฝ่ายรู้จัก
ประโยชน์ทั้ง ๓ ส่วนนั้น และให้เห็นผิดเห็นชอบตามควร
แก่กรณี แล้วและรักษาให้คงสภาพเป็นของแต่ละส่วน
อย่าให้ถือเอาส่วนของท่านและส่วนรวมมาเป็นของตน

เมื่อบุคคลชั้นนำใช้วิธีเพาะปลูกสามัคคี รักษา
สามัคคีและยึดยารอยร้าว สำหรับร้อยรัดคนให้รวมกัน
เป็นหมู่ และเป็นหมู่ที่เอื้อเฟื้อเห็นอกเห็นใจกัน รักใคร่
เคารพนับถือสนิทสนมกันมั่นคง ประหนึ่งน้ำประสาน
เชื่อมที่ต่อให้ติดกันสนิท ยังกิจการของหมู่ให้เจริญก้าวหน้า
แน่นโดยบังเอิญเกิดรอยร้าว ก็ร่วมกันยึดยารอยร้าว
ไว้ให้ไม่แพร่พรายลุกลาม เหมือนกับผูกมัดของที่ร้าวไว้
ด้วยปลอก ให้ไม่แตกออกกระจัดกระจายไปเช่นนั้น นี่คือ
รู้จักสมัคสมาน

๕. รู้จักรงับไกต์เกลี้ย บุคคลชั้นนำที่เป็นหัว
การหัวงาน พึงมีวิธีป้องกัน ด้วยปลูกความรักเคารพ
นับถือในกันและกัน ให้เป็นเกลียวสัมพันธ์โน้มน้าวหมู่
คณะให้สามัคคีกัน เพื่อเสริมสร้างความร่มเย็นแก่ผู้น้อย

และเพิ่มพูนความเข้าใจแก่ผู้ใหญ่ มิให้ความรำวรานเกิดขึ้นได้ในหมู่ผู้ร่วมงานด้วยอุบายดังนี้

๕.๑ **วิธีระงับ** เมื่อมีผู้ก่อเรื่องถึงกับทำผิดพูดผิด หรือแม้คิดผิด ซึ่งเป็นสาเหตุจะลุกลามไปถึงความรำวรานในหมู่ได้ บุคคลชั้นหน้าที่เป็นหัวหน้าหรือหัวหน้างานพึงรีบจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งเสียใน ๓ อย่าง คือ

ก. ปรามให้เป็นผิด ด้วยลงโทษตามความผิด หรือ

ข. ปรามให้เลิกผิด ด้วยว่ากล่าวข่มขู่เคี่ยวเข็ญให้เลิกผิด หรือ

ค. ปรามให้หายผิด ด้วยชี้แจงแนะนำให้เห็นถูกผิดแล้วเลิกไปเอง

อนึ่ง กรณีที่ฝ่ายหนึ่งทำเรื่องให้อีกฝ่ายหนึ่งผิดใจ ซึ่งเป็นเหตุร้ายให้ฝ่ายผิดใจต้องโกรธแค้นหรืออย่างน้อยก็ให้คิดจะต่อว่า ถ้าปล่อยให้ถึงต่อปากต่อคำกันแล้ว ก็อาจเกิดเป็นคดีหรือเกิดการร้ายแรงขึ้นได้ และถ้าปล่อยเรื่องผิดเสียหรือผิดใจให้ผ่านไป ก็เท่ากับปล่อยไฟไหม้ลุกลามไปตามเพลิง แต่เมื่อเห็นว่าเรื่องที่ทำให้ผิดใจนั้น

เป็นเรื่องพอจะกล่าวก็นได้ ก็พยายามเหนี่ยวรั้งฝ่ายที่ผิดใจ
นั้นไว้ ลုပ်ไล่ด้วยน้ำคำให้คลายโกรธหายแค้นเล็ก ความ
เสียเพียงนั้น นี่คือรู้จักระงับ อันเป็นการตัดไฟหัวลม.

๕.๒ วิธีไกล่เกลี่ย เรื่องที่แก่งแย่งแย้งกัน บาง
กรณีไม่อยู่ในฐานะจะทำความแตกหัก ซึ่งมีบางครั้งจะช
ขาดลงไปว่าฝ่ายไหนผิดฝ่ายไหนถูก เพราะเหตุการณ์
กาลเทศะ และผลได้เสีย ได้บ่งบັงคับว่าในกรณีเช่นนั้น
จะจัดการไต่อย่างมาหรืออย่างดี ก็เพียงไกล่เกลี่ย ควร
จัดการให้เป็นทีพอใจทั้งสองฝ่าย และให้เลิกแล้วแก่กัน
ไปเท่านั้น.

วิธีอย่างนี้แม้จะเป็นวิธีเอาหินทับหญ้า ไม่เป็นวิธี
การเด็ดขาดก็จริง แต่ก็ไม่ได้เสียผลในทางปกครองและ
ประโยชน์ส่วนรวม นับว่าเป็นอุบายช่วยคนทั้งสองฝ่าย
ให้มีความพอใจ หักกลบความหมองหมองใจให้หายไป
ได้ และช่วยคนที่ยังไม่ควรจะเสียให้ไม่เสียคน แม้เมื่อ
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายได้สำนึกตนถูกต้องแล้ว ก็
กลับเป็นผลดี คือเปิดช่องให้เขาได้บำเพ็ญประโยชน์ เพื่อ

ทดแทนความพลาดพลึงของตนต่อไป นี่คือการรู้จักระงับ
ไกล่เกลี่ย.

การรู้จักระงับไกล่เกลี่ยนี้ แม้จะเป็นงานเล็กน้อย
แต่เมื่อทำถูกต้องก็ไ้ผลมาก ผู้มีหน้าที่พัฒนาหมู่คณะ
ให้เจริญก้าวหน้า จะละเลยเพิกเฉยเสียมิได้.

๖. รู้จักก้าวหน้า ความก้าวหน้าพึงดำเนินไปใน
๓ ทาง คือความรู้ ความดี และการงาน เพราะความ
รู้เจริญ ความดีเจริญ และการงานเจริญนั้น เป็นลูก
หลานของความก้าวหน้า ถ้าความรู้ความดีและการงาน
ไม่ก้าวหน้า ก็เรียกว่าความเสื่อมหรือชะงักงัน หาเรียก
ว่าเป็นความเจริญมิได้ พึงสำเหนียกความก้าวหน้าใน ๓
ทางนั้นดังนี้.

๖.๑ ทางความรู้ ความรู้เป็นสิ่งที่ต้องการก่อนทำ
งานทางความคิดและเป็นสิ่งที่จะหยุดจะพอเสียมิได้ เพราะ
ความรู้เป็นกำลังของความคิด แม้ความคิดจะเจริญก็
เพราะความรู้เจริญ ความรู้จะคงอยู่และทวีคูณก้าวหน้า
เล่าก็ต้องเพิ่มเติม ถ้าหยุดเพิ่มเติมเมื่อใด จะต้งตันเสื่อม
เมื่อนั้น การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมโดยมิหยุดยั้ง จึง

เป็นวิธีเดียวที่จะให้ความรู้ก้าวหน้า ที่จะรักษากำลังความคิดให้คงอยู่และช่วยให้เฟื่องฟูขึ้น.

๖.๒ **ทางความดี** แม้ความดีก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะหยุดจะพอ เพราะเป็นเครื่องป้องกันทุกข์ภัยในปัจจุบันและอนาคต ความไม่ดีเสียอีกควรหยุดจะพอ เพราะเป็นทางมาแห่งทุกข์ภัยในปัจจุบันและอนาคต เมื่อหยุดความดีในขณะใด จะเป็นความเสื่อม หรือเปิดช่องให้ความไม่ดีเข้ามาในขณะนั้น เหตุทั้งนี้ การก้าวหน้าในความดีจึงไม่มีการหยุด ต้องดำเนินไปให้ก้าวหน้า สัมกับความรู้และฐานะของตน เหมือนต้นไม้มีแก่น ซึ่งแก่นนั้นต้องเจริญพร้อมกับส่วนอื่นมีกิ่งเป็นต้น จึงจะทนทานและงอกงามจนกว่าจะถึงขีดสุด.

๖.๓ **ทางการงาน** ความรู้กับความดีแสดงออกที่การงาน จะแตกฉานแผ่ผลก็ด้วยการงาน เพราะการงานอำนวยผลหล่อเลี้ยงชีวิต ถ้าขาดการงานเสีย ชีวิตก็อับเฉาจิตซีด ดังนั้น คนไม่ทำการงานจึงไม่มีอะไรปรากฏ แม้ความรู้ก็อับและความดีก็ไม่แผ่ผล การงานที่ทำงานมีที่หมาย และต้องการความก้าวหน้าเช่นเดียว

กับความรู้และความดี เมื่อการงานยังไม่ถึงที่หมายแล้ว และหยุด หรือพลาดพลั้งล้มเหลวเสีย ก็เท่ากับไม่เป็นการเป็นงาน.

อันการงานจะก้าวหน้าสู่ถึงที่หมายนั้น ต้องอาศัย วิทยภาพและสมรรถภาพ เพราะคุณทั้งสองนี้เป็นอุปการะ แก่ความก้าวหน้าในการงาน จริงทีเดียว เราจะรู้ได้ว่าการงานก้าวหน้า เพราะวิทยภาพและสมรรถภาพ เมื่อไม่มี วิทยภาพและสมรรถภาพ ความก้าวหน้าในการงานย่อมไม่มี.

ผู้มีหน้าที่ใคร่การศึกษา มุ่งมั่นแสวงหาความรู้เพิ่มเติม บำเพ็ญความดีไม่มีถดถอย มีวิทยภาพและสมรรถภาพ ชะมักเขม้นทำการงานโดยมิหยุดยั้งเช่นนี้ นี้คือรู้จักก้าวหน้า.

๗. รู้จักทำการติดต่อ การติดต่อกับคนทั้งภายใน และภายนอกย่อมเป็นสิ่งจำเป็น ยิ่งการติดต่อกันจะได้ผล ในทางเผยแผ่หรือเพาะความนิยม ให้เขาชื่นชมสนับสนุน งานของตน ก็ยิ่งเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะการสนับสนุน ของคนภายในและคนภายนอกนั้น เป็นการเพิ่มแรงงาน

ให้เป็นแรงหนุน เมื่อแรงงานภายในเป็นแรงจุด กับแรงงานภายนอกเป็นแรงหนุน เข้าประกอบกันเป็นสองแรงแล้ว การงานก็พลันถึงที่หมายได้โดยสะดวก ตรงกันข้าม ถ้าคนภายในและคนภายนอกขัดขวางคัดค้านแล้ว ก็จะเกิดเป็นแรงถ่วงท่อนกำลังให้เสียไป เมื่อแรงถ่วงถึงขนาดแล้ว การงานเป็นอันไปไม่รอด และการติดต่อนั้นมีอยู่ ๒ อย่าง คือ

๗.๑ **การมาหา** คนภายในและคนภายนอกที่มาหาเรา มีฐานะเกี่ยวเนื่องกับงานของเราบ้าง มาเยี่ยมเยียนเราบ้าง มาชมกิจการของเราบ้าง เมื่อเขามาติดต่อและเรารับรองช่วยให้ความสะดวกแก่เขา ให้เขาได้รู้ได้เห็นที่ควรรู้ควรเห็น และได้ประโยชน์ที่เขาควรได้ ไม่ปล่อยให้เขาหาเอาเอง ทำให้เขาได้ความพอใจกลับไป ถ้าปล่อยให้เขาหาเอง เขาอาจรู้สิ่งที่ไม่ควรให้เขารู้ เห็นสิ่งที่ไม่ควรให้เขาเห็น ได้ประโยชน์ที่ไม่ควรให้เขาได้ หรือไม่ได้อะไรเลย เช่นนี้ นับว่าทำให้เขาได้แต่ความไม่พอใจกลับไป.

การติดต่อกับลูกต้องเน้นควรให้เขาได้ และฝ่ายเราก็ก
ไม่เสีย ถ้าไม่ทำหรือทำอย่างไม่ถูกต้อง ถึงเขาจะได้แต่
ฝ่ายเราต้องเสีย เพราะเขาได้สิ่งที่ไม่ควรให้เขาได้แล้ว
ทำให้เราเสีย ตั้งแต่เสียซื้อตลอดถึงเสียขาย ดังนั้น
การติดต่อกับลูกต้องจึงเป็นทั้งปิดช่องโหว่ ที่ความเสียหาย
จะลวงล้าเข้ามา.

๗.๒ การไปหา เมื่อเราไปหาเขา เราเป็นฝ่ายจะ
ได้บ้าง เช่นเดียวกับที่เขาได้เมื่อเขามาหาเรา เมื่อเป็น
ดังนั้น เราจึงควรทำตนให้เป็นผู้ไปดีไปให้ได้ผลแก่การ
งาน ไปให้เกิดความดีแก่เขา ด้วยไม่ไปเบียดเบียนเขา
ไม่เอาไฟไปให้เขา และไม่รับเอาไฟของเขามา ควรเอา
ความดีไปแผ่ ไม่เอาความร้ายไปเผย ไปผูกไมตรีจิต
มิตรภาพ ไม่ไปเพาะศัตรูภาพ และกลับมาพร้อมกับนำ
มิตรภาพจากเขามา.

เมื่อเราเป็นเจ้าของถิ่นเป็นผู้ต้อนรับดี เมื่อเรา
เป็นแขกเป็นผู้ไปดีได้ผลในการเผยแผ่กิจการ เพาะหว่าน
ความนิยมให้คนภายในและคนภายนอก ได้ชื่นชมสนับ-

สนุนการงานให้ก้าวหน้าถึงที่หมายเช่นนี้ นี่คือการรู้จักทำ
การติดต่อ.

ผู้พรังพร้อมด้วยองค์คุณของบุคคลชั้นนำ ๗ ประ-
การนี้ เหมือนหนึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของชาติและ
ศาสนา นับเป็นบุคคลชั้นนำที่คู่ควรแก่งานของชาติและ
งานของศาสนา จึงขอบุคคลชั้นนำโปรดพิจารณาเลือก
เอาส่วนที่เป็นแก่น ถือนปฏิบัติให้สำเร็จประโยชน์ ที่ชาติ
และศาสนาต้องประสงค์จึงทุกประการ.

นอกจากนั้น พึงทราบลักษณะของผู้นำที่แท้จริง
๙ ประการ ที่นายเพ็ญสิทธิ์ โพธิจินดา แปลและเรียบ
เรียงจาก “ผู้นำที่แท้จริง” ของนายฟิลลิป ทอร์สัน ผู้
อำนวยการฝ่ายบริหาร องค์การกองทุนระหว่างประเทศ
ซึ่งมีดังต่อไปนี้.

๑. ผู้นำสั่งงานลูกน้อง แต่ผู้นำที่แท้จริงพาลูกน้อง
ทำงาน
๒. ผู้นำใช้อำนาจ แต่ผู้นำที่แท้จริงใช้บารมี
๓. ผู้นำกล่าวหาลูกน้อง และทำให้ลูกน้องเสียใจ

แต่ผู้นำที่แท้จริงสร้างความกระตือรือร้นแก่ลูก
น้องที่จะทำงาน

๔. ผู้นำใช้คำว่า “ฉัน” แต่ผู้นำที่แท้จริงใช้คำว่า
“พวกเรา”
 ๕. ผู้นำสั่งให้มาทำงานทันเวลา แต่ผู้นำที่แท้จริง
ทำให้ลูกน้องรู้สึกอยากมาทำงานก่อนเวลา
 ๖. ผู้นำเกลียดเวลาพัก แต่ผู้นำที่แท้จริงจัดให้มี
เวลาพัก
 ๗. ผู้นำรู้งานอะไรบางอย่างที่จะต้องทำ แต่ผู้นำที่
แท้จริงบอกให้ทราบว่าจะต้องทำอะไร
 ๘. ผู้นำทำให้งานเห็นเป็นของหนัก แต่ผู้นำที่แท้
จริงให้การทำงานสนุกสนานเพลิดเพลิน
 ๙. ผู้นำพูดว่า “ทำงานสิ” แต่ผู้นำที่แท้จริงจะพูด
ว่า “เราทำงานกันเถอะ”
-

พิมพ์ที่โรงพิมพ์มิตรไทย 15 ถนนพระอาทิตย์
นายไสรจ มีสารัตต์ ผู้พิมพ์โฆษณา 2512

โทร. 816953